

Det tasser og lever i skogen  
endskjønt det er natten og alt er til ro.  
Jeg ligger på ryggen og tænker i mørke  
og kjender mig vokse og gro.  
Jeg ligger og skriver på himlen  
og bortover stjernernes hær med min sko.

Det tasser og sysler i skogen.  
Den lyd ifra stråene kjender jeg før;  
de sydet så gule idag i solen,  
nu knækker de over og dør.  
Og granernes nåler falder,  
den lyd er så inderlig liten og skjør.

Det er ikke andet som lyder.  
Men slikt er vel fare og støy for en mus?  
Da skjælver hun ind under lyng og blader  
og har ikke bedre hus.  
Jeg tænker: hvor lydløst dèt lever  
som lever hernede i grams og i grus!

En ser dem iblandt fare sammen  
og puste med brystet så dirrende tit  
og vente så rådvildt om noget vil hende  
når mennesket nærmer sig litt.  
Det er vel når mennesket kommer  
for musen som fjælde som kommer i skridt.

Det strømmer ind på mig altsammen  
at alle de bittesmå liv er nær.  
Som jeg er så svær for disse, har alle  
et noget som sværere er.  
Jeg rykker min sko tilbake  
som skrev over himlen og stjernernes hær.